

Nina Weger s-a născut în 1970 și are trei frați mai mici. După absolvire, a fost echilibristă timp de un sezon, înainte de a se hotărî să scrie și să urmeze o școală de jurnalism. A lucrat ca redactor și apoi ca asistent de regie. În 1996 a început să lucreze ca scenarist și a scris, în echipă cu Nina Bohlmann, pentru diverse seriale populare de televiziune. În anul 2012, prima ei carte despre copii a fost publicată de editura Friedrich Oetinger. Cu *Clubul eroinelor*, Nina Weger (ai cărei idoli din copilărie au fost Winnetou, Prințul Valiant și Frații Inimă-de-Leu) și-a îndeplinit un mic vis: să scrie despre fete care călăresc, care sunt experte în cititul urmelor, sparg conturi de e-mail, dar care știu totuși și să îndeplinească părul în codițe. Care leagă o prietenie sinceră, au o atitudine pe care nu o place toată lumea și care, pe lângă toate acestea, descoperă o comoară – și mai știu să aprecieze băieții care fac prăjituri.

Nina Weger locuiește în Hanovra împreună cu soțul ei și cu cei doi copii și conduce *Cercul Giovanni pentru copii* împreună cu o prietenă, pe bază de voluntariat.

Răpirea din internat

Ilustrații de Nina Dulleck

EDITURA
NICART

Capitolul

1

Flo atinse disperată zidul aspru de piatră.

– Suntem pierdute! Țștia chiar ne-au blocat! Școala asta e într-adevăr cea mai și cea mai...!

– Cine provoacă scorpionul nu trebuie să se plângă dacă se alege cu o înțepătură, spuse Pina, dându-și pe spate cozile negre și lungi.

– Hai, mai scutește-mă cu înțelepciunea ta indiană! strigă Flo. Este onoarea mea în joc!

– Onoare?! exclamă Pina, dându-și ochii peste cap. E doar o prostie de pariu cu niște băieți proști.

– Pe care trebuie să îl câștig! De aceea trebuie să ies de aici!

– Ești deja roșie la față.

– Păi... stau atârnată de o fereastră, cu capul în jos, spuse Flo. Ai uitat de asta?

– Cum să uit, dacă tocmai eu te țin de picioare?! răspunse Pina, aplecându-se deasupra ferestrei mari și zâmbindu-i prietenei sale. Pot să te trag înapoi?

– Imediat ce găsesc un loc de care să mă prind, ca să mă pot ancora cumva.

– În regulă, spuse Pina și se îndreptă la loc, de parcă a-și vedea cea mai bună prietenă agățată de fereastră, pendulând deasupra unei prăpăstii, ar fi fost cel mai obișnuit lucru din lume.

Flo și Pina nu erau tocmai cele mai obișnuite prietene. Și nici nu frecventau cea mai obișnuită școală. Cele două erau eleve ale Școlii Matilda Imperatrix și locuiau la internatul pentru fete speciale. Doar dacă aveau un talent ieșit din comun, cu ajutorul căruia ar fi putut face cândva din lume un loc mai bun, fetele puteau fi admise la această școală secretă.

Pina, printre ai cărei strămoși se număra celebrul indian Sequoyah din tribul Cherokee, era o naturalistă talentată. Ea recunoștea urma oricărui animal și avea o privire ascuțită, ca de vultur. Flo, descendentă a unei familii vechi de cavaleri, era o organizatoare fantastică. Ceva o conducea mereu către cea mai bună abordare, indiferent de situație – nu conta dacă era vorba despre devierea traficului sau despre elaborarea unui plan de salvare. Grație talentului său, zece copii fuseseră scoși dintre dărâmături după un cutremur.

Nu numai cursanții erau speciali, ci și școala în sine. Și avea niște reguli draconice: fetelor li se îngăduia să părăsească incinta numai o dată pe săptămână, sub strictă supraveghere, iar contactul mai strâns cu populația locală era absolut interzis.

– Nu o să țin cont de niște reguli atât de proaste doar pentru că au o mie de ani! bombăni Flo în timp ce continua să studieze zidul vechi de piatră. Nu mai avem toalete în fundul curții! Și nici șireturi din mațe de oaie!

– Ți-ar fi plăcut mai mult să mergi la altă școală? strigă Pina în jos.

– În niciun caz! strigă Flo. Doar pentru că aceasta este cea mai bună școală din lume, nu înseamnă că totul este minunat!

Ultimele ei cuvinte au fost acoperite de un sunet puternic de gong, care se auzi din hol. Era chemarea la marea ceremonie de începere a noului an școlar.

– Gata acum!

Cu o zvâcnire puternică, Pina își trase prietena înapoi în cameră. Flo ateriză ca un bolovan pe podeaua scârțâitoare a camerei și declară:

– Am jurat să facem o impresie bună anul acesta. Și asta include punctualitatea.

Pina se uită la prietena ei cu severitate, dar apoi izbucni în râs, căci părul blond al lui Flo, ca blana unui câine mairdanez, era chiar mai zburlit decât de obicei, iar puloverul i se ridicase până aproape de bărbie.

– Arăți ca o veche perie de toaletă îndoită.

– Ha-ha-ha! Am crezut că inima indiană nu știe de glumă! pară Flo și trase, posacă, puloverul în jos.

Apoi își apucă valiza și o aruncă pe cel de-al treilea pat cu baldachin. Îndepărtă perdelele de un roșu-închis, care străluceau precum cireșele bine coapte, și începu să scotocească pe sub haine după o mantie de catifea de aceeași culoare.

– Este o nedreptate monstruoasă, spuse ea pe un ton certăreț. Să fim vârate în această cămăruță deasupra abisului!

Totuși, nu fusese chiar o surpriză uriașă faptul că tocmai lor li se repartizase camera din care se putea evada cel mai greu din toată școala. La urma urmei, anul trecut Flo

fusese în capul faimoasei *liste roșii* a directoarei Petronova. Și niciodată în istoria de milenii a școlii-internat nu evadase vreun elev de mai multe ori decât ea – desigur, urmată îndeaproape de Pina.

– Vom găsi o cale de ieșire, încercă să o calmeze Pina, înfășurându-și mantia de catifea în jurul umerilor. Dacă este necesar, ne ungem cu săpun și ne strecurăm prin coșul de fum sau ieșim cu un fel de costum de zbor prin fereastra de la baie. Dar acum, haide! Sunt gata!

Flo își trase gluga de catifea pe cap și deschise ușa care dădea în hol. Cu mantaua fluturând, Pina ieși întâi, dar se opri brusc. Chiar vizavi, pe cealaltă parte a holului, se deschidea o ușă. Două fete aranjate, cu ochelări de soare super-șic pe cap, pășiră pe hol. Își fluturară gențile de mână într-un mod pretențios și ostentativ, iar sub mantiile lor de catifea străluceau imprimeurile lucioase ale tricourilor de firmă.

– Cilly și Lilly! gemu Flo.

– Îmi doream pentru noi ceva mai bun decât să locuim chiar lângă cele mai rele eleve din acest internat, le întâmpină Cilly acid, după care se îndreptă spre scări cu nasul pe sus.

– Voi sunteți o pată de rușine pentru școala noastră! icni Lilly, coborând după Cilly. Dar veți pierde distracția de a încâlca regulile! Vom avea noi grijă de asta!

– O, grozav! exclamă Flo ciufulindu-și părul. Cei mai mari limacși din școală stau vizavi de noi! Acum nu mai ajungem fără să ne vadă nimeni nici măcar până la coșul de fum. Astea două ne vor pândi, căci abia așteaptă să ne pârască la Petronova.

– Pfiu! Numai vânătorul prost ocolește ursul. Cel bun caută urmele, cugetă Pina, privind-le printre gene pe cele două blonde.

Apoi o trase pe Flo într-o parte și îi șopti:

– Încet-încet, pariul tău se transformă într-un lucru interesant.

Flo își luă o mină gravă și ridică un deget.

– Nu-ți imagina că această cursă de cal versus bicicletă este ceva prea ușor!

Pina negă din cap și zise:

– Ai pariat că tu, călare pe Inimă-de-fier, ești mai rapidă decât o adunătură de băieți pe bicicletele lor de munte. Unde este problema?

– Oponenții pot alege distanța. Și băiatul acela, Luca, e destul de bun.

– Dar Inimă-de-fier este calul cel mai sigur pe picioare și cel mai rapid din câți am văzut!

În acel moment, gongul lovi pentru a doua oară. Acum trebuiau într-adevăr să se grăbească. Flo și Pina dădură buzna spre scara veche din piatră și se repeziră pe trepte în jos, de unde se auzeau zgomote și râsete. Hărmălaia se distingea din ce în ce mai tare și, imediat ce luară ultima curbă, văzură o mare de mantii roșii de catifea. Sute de fete se perindau pe sub arcade. În mare grabă, Flo și Pina se alăturară puhoiului care le duse până la intrarea în sala de adunări. Nici nu se strecură bine Flo pe ușa laterală îngustă, că se și opri, impresionată de ceea ce vedea. Îi plăcea această sală, cu tavanul ei albastru ca noaptea, împânzit de stelé, și cu podeaua de piatră, sculptată cu numele predecesoarelor ei celebre.

În timp ce ridica privirea spre cer, Flo simți dintr-odată o privire în ceafă și se întoarse. Pe scena aflată în celălalt capăt al sălii era directoarea Petronova. Ca întotdeauna, purta o rochie simplă și neagră și avea părul legat strâns în coadă. Timp de o fracțiune de secundă, aceasta ridică o sprânceană și îi aruncă lui Flo o privire feroasă.

„Incredibil“, se gândi Flo în timp ce o urma grăbită pe Pina. Cum a reușit Petronova să o găsească imediat tocmai pe ea în toată agitația de mantii roșii de catifea? Nimeni nu știa povestea de viață a directoarei. În CV-ul ei scria că inventase un vaccin împotriva veninului de păianjen. Dacă era să crezi toate zvonurile care circulau în spatele ușilor închise, Petronova era, de fapt, un agent secret care fusese, în cele din urmă, demascată, dispărând apoi rapid de pe scena spionajului. Și unde, dacă nu în acest loc secret, ar fi putut fi cel mai bine să se ascundă?

– Elevii clasei a cincea aici, elevii clasei a cincea aici! striga o elevă din ultimul an, făcându-i semn cu mâna lui Flo spre unul dintre rândurile de bănci care se aflau de-a lungul zidurilor laterale ale sălii. Flo se lăsă să alunece pe locul liber de lângă o chinezoaică delicată.

Min-Hai se trăgea dintr-o celebră dinastie de caligrafi. Ea însăși era o artistă talentată a tușului și stăpâna șapte alfabetele asiatice secrete. Imediat după aceea intră Olga Nikolajef. Voia să zboare spre Marte într-o zi. Un cosmonaut rus al stației spațiale ISS o recomandase Școlii Matilda. Ea era urmată de Minerva din orașul german Niederhosenbach, expertă în plante otrăvitoare. Oricine se punea cu ea se trezea rapid cu limba albastră sau plin de coșuri roșii pe față.

Bineînțeles că nu puteai să dovedești nimic, Minerva era mult prea rafinată ca să poți face asta.

Gongul sună pentru a treia oară, iar vorbăria se opri. Ultimele eleve se așezară grăbite pe locurile lor, orchestra școlară începu să cânte, iar la capătul holului se deschiseră aripile porții mari de stejar. În primele două rânduri se aflau elevele mici. Pe primul rând, cele din clasa întâi, unele dintre ele străvezii din pricina entuziasmului. Apoi urmau, în ordine crescătoare, elevele din clasa a doua până la a douăsprezecea. Flo încă își amintea foarte bine prima zi de școală. A fost la un pas să vomite din cauza emoției. Și chiar când sora ei mai mică, Charly, a fost înscrisă cu trei ani în urmă, avea un mare nod în gât – deși Charly nu avusese deloc emoții, fiind cea mai nepăsătoare persoană din lume!

Fetele noi luară loc în față, lângă scenă, iar directoarea Petronova trecu la pupitru.

– Dragi eleve, vă salut în al 1012-lea an al Școlii Matilda Imperatrix. Atribuții importante vă așteaptă! Într-o zi, viitorul va fi pe umerii voștri. Voi trebuie să faceți din această lume un loc mai bun și să vă protejați pacea, libertatea și dreptatea. Ca imbold în anul care începe, vă prezint acum câteva dintre absolventele noastre cele mai faimoase, care au contribuit la...

– Bla-bla-bla, mormăi Flo. Același lucru în fiecare an.

Pina o înghionti cu cotul.

– Parcă voiam să ne schimbăm comportamentul, zise ea.

– Dar fandoseala asta e cu adevărat superenergică, șopti Flo, în timp ce Petronova înșira o listă nesfârșită de cercetătoare, exploratoare și regine. Vreau să spun că orice

fată poate deveni în zilele noastre șefa Google sau cancelar – fără un astfel de teatru.

Pina clătină din cap violent.

– În această lume, încă mai există destule fete cărora nici măcar nu li se permite să învețe citirea și scrierea! Apoi – arată ea ea discret spre scenă – uită-te mai bine la cele noi! Crezi că o putem lua pe una dintre ele cu noi în cameră?

– În raza influenței noastre celei rele?! rânji Flo. Prostii!

Dar gândul la cel de-al treilea pat cu baldachin din noul lor dormitor o făcu să se simtă puțin neliniștită. Pentru că un lucru era clar: dacă Petronova pune a străină în cameră, se termina cu escapadele secrete. Atunci putea să uite de pariul ei *cal versus bicicletă* și asta ar fi însemnat să se compromită până în măduva oaselor! Îngrijorată, Flo își lăsă privirea să umble peste fetele din primele rânduri. Pentru o scurtă vreme poposi asupra unei perechi de gemene hawaiiene cu inele în nas. Păreau fete discrete și nu aveau cum să fie mai mari de clasa a doua. De asemenea, părea interesantă și uriașa în costumul viking. Ea era cu două capete mai înaltă decât toți, deși se afla pe rândul de clasa a treia. Pe rândul clasei a cincea, Flo descoperi o frumusețe cu pielea întunecată, asemănătoare unei gazele. Aceasta era, cu siguranță, celebra alergătoare de maraton, despre care vorbeau toți. Flo o împunse pe Pina în lateral.

– Poate și ei îi place la fel de mult să evadeze?

Pina dădu din cap cu îndoială.

– În orice caz, mai degrabă asta decât cealaltă! hotărî Flo, arătând spre o blondă cu o expresie arogantă. Asteia îi țâșnește ambiția din ochi.

– Putem să le-o prezentăm lui Cilly și lui Lilly, șopti Pina.

– Cu siguranță, asta-i complet inofensivă, se amestecă și Min-Hai în discuție.

Flo îi urmări privirea spre o fată de la capătul rândului, pe care nu o văzuse până atunci. Purta un costum cu pantaloni de culoare gri-șoarece și avea părul împletit într-o coadă țărănească.

– Ooo, ai grijă! Una ca ea e în stare să te părăscă fie și dacă n-ai făcut nimic!

Pina încuviință.

– Și probabil că e genul care învață regulamentul școlii de la coadă la cap.

– Pssst! se auzi cineva în spatele lor, iar Pina își coborî ochii, rușinată. Nu ar trebui să judecați un om decât dacă ați umblat în mocasinii lui timp de două săptămâni.

– Tipa cu siguranță nu poartă mocasini! mormăi Flo.

Atunci se auzi fanfara din nou. Venise momentul minunat al jurământului Școlii Matilda. Directoarea Petronova deschise o carte veche, legată în piele, și le chemă pe cele nou-venite una câte una. Fiecare fată trebuia să stea în fața ei și să depună jurământul străvechi și să jure cu mâna pe inimă că nu va trăda niciodată școala. După jurământ se așternu o tăcere scurtă, solemnă, peste întreaga sală, apoi toate elevele strigară cu voce tare salutul *Te salvere iubemus, discipula mathildae imperatricis!*¹, și Petronova le puse celor nou-venite câte o mantie roșie în jurul umerilor. Astfel erau ele primite în cercul *Matildelor*.

¹ Bucură-te, elevă a Școlii Matilda Imperatrix! (n.tr.)